

Első fejezet

A szakmában eltöltött tíz év alatt nem találkoztam még csak hasonló esettel sem. Pedig az életvédelmi osztály nyomozójaként nem egyszer szembesültem furcsa történetekkel, de ami ezen a nyáron történt, felülmúlt mindent, amiről valaha is hallottam. Racionális beállítottságú ember lévén nem nagyon adok hitelt a természetfeletről szóló történeteknek, de amikor belevetettem magam ebbe a szövevényes ügybe, szellemekkel és ismeretlen repülő objektumokkal kellett felvennem a harcot.

Kezdjük talán az elején.

* * *

A szemembe sütő délelőtti napfénytől pislogva épp a kávémat szürcsölgettem, amikor megcsörrent a mobilom.

– Tessék! Tenkes Huba – mondtam a telefonba, már csak a tisztesség kedvéért, mert a kijelzőn a főnököm, Kanizsai Ödön, az Életvédelmi osztály vezetőjének a neve jelent meg.

– Gyere át hozzám, légy szíves! – csak ennyit mondott és bontotta a vonalat.

Lassan elkortyoltam a kávémat – csak nem hagyom kihűlni – és átballagtam Ödön irodájába, ami majdnem szemben volt az enyémmel. Akár át is kiabálhatott volna, de eléggé halk szavú, viszont annál szigorúbb ember volt. Benyitottam az irodájába, és éppen köszönni akartam, amikor belém fojtotta a szót.

– Becsuknád az ajtót?

Már hajtottam is be magam után, amikor újra megszólalt.

– Kívülről. Utána kopogj, és gyere be ismét.

Szégyelltem magam, mert az alapvető illemmel nem törődve rontottam rá. Kimentem, becsuktam az ajtót, majd kopogás után ismét benyitottam.

– Szervusz! – köszöntöttem.

– Szervusz! Ül le egy kicsit.

Helyet foglaltam a kényelmetlen faszéken, ami az íróasztalával szemben állt. Az egész iroda ilyen puritán berendezésű volt. Egy iratszekrény, egy íróasztal és két faszék. Ennyi. Kanizsai Ödön nekem szinte teljesen az ellentétem volt. Fegyelmezett, jó vágású ipse, erős akarattal. Ezek egyike sem volt jellemző rám. Átlagos kinézetű vagyok, és egy kissé szétszórt. A különbségek ellenére kedveltük egymást. Én őt a sziklaszilárd jelleme miatt, ő engem a nem mindennapi gondolkodásomért, amivel sok, megoldhatatlannak tűnő eseten rágtam át magam.

– Szeretném, ha te nyomoznál ebben az ügyben – mondta. – Első ránézésre nem tűnik túl bonyolultnak, de ha átnézed a jelentést, amit a körzeti megbízott írt, sok furcsaságról olvashatsz benne.

Elém tolt egy papírlapot, amit gyorsan átfutottam. Egy gyilkosság körülményeit taglalta. Első ránézésre nem tűnt fel benne semmi rendkívüli, de ahogy tovább olvastam, a vízi szellemekről és egy UFÓ-ról is szó esett benne.

– Mi ez a marhaság? – kérdeztem.

– Nem marhaság, hanem gyilkosság. Szeretném, ha elmennél Sárközre, és körbeszaglásznál egy kicsit.

– Sárköz? Az meg hol a fenében van? – kérdeztem.

– Majd kinyomozod – mondta, és vágott egy fagyos grimaszt, ami nála a mosollyal egyenértékű.

Második fejezet

A nap második felét azzal töltöttem, hogy kissé utánanézzek Sárköznek. Fogalmam sem volt, hol van, de az internet keresője ebben is a segítségemre volt. Megtudtam, hogy ez a település az országhatár mellett fekszik, egy szigetekkel és lápos területekkel bőségesen ellátott holtágrendszer közepén. Semmi érdemlegeset nem tudtam meg a település múltjáról azon kívül, hogy különös történeteket mesélnek a helyiek mindenféle vízi szellemekről. Ezt a témát egy ismert néprajzkutató is feldolgozta egy tanulmányában.

Elkezdtem hát csomagolni az útra, abban reménykedve, hogy ez a kaland egy-két napig fog tartani. Pár váltás ruhát, egy maroknyi apró csokoládét, és kedvenc svájci bicskámát dobáltam be egy sporttáskába. Másra nem igen lesz szükségem, gondoltam ekkor, de ezt illetően később csalódtam. Eltettem magam holnapra, hogy reggel el tudjak indulni időben.

Autóvezetői képességeim eléggé korlátozottak – pedig a rendőröknek kötelező a jogosítvány –, ezért úgy döntöttem, vonattal utazok Sárközre. Nem lesz könnyű behajtani majd a jegyárat, és költségeket, de bíztam benne, hogy az ügy sikeres felderítése után a főnököm ezen a téren kegyet gyakorol.

A vasútállomás a szokásos kaotikus képét mutatta: mindenki rohant valahová, nem törődve másokkal. Ebben az esetben én sem foglalkoztam mással, mint hogy találjak egy pénztárat, ahol élő személy ül, nem pedig egy automata. Információk kellettek, hogy jutok el Sárközre, mert a falon

függő menetrend, azon kívül, hogy roppant mutatós volt, nem mondott semmit. Végre találtam egy személypénztárat, ahol egy meglehetősen unott képű hölgy vicsorgott rám. Lehet, hogy ezt mosolynak szánta, de nem igazán járt sikerrel.

– Jó reggelt, segítene nekem abban, melyik vonattal jutok el Sárközre? – kérdeztem én is megeresztve egy mosolyt, valószínűleg hasonló sikerrel, mint a pénztáros hölgy.

– Sárköz? – nézett rám hitetlenkedve, majd fellapozott egy vaskos könyvet. Tanulmányozta egy darabig, de végtére meglelte, amit keresett. – Nos, oda közvetlen járat nem indul, de ha Gyökérpusztáig elmegy vonattal, akkor onnan lesz egy busz.

– Nagyon köszönöm, akkor kérnék egy teljes árut Gyökérpusztára, számlával – mondtam.

Ujjai gyors táncot lejtettek a klaviatúrán és átnyújtotta a jegyemet.

– Kétezerhatszáz.

Míg fizettem, megkérdeztem, hányadik vágányról indul a vonat.

Szépen festett körmével díszített ujjával a hátam mögé mutatott:

– Ki van írva az információs táblára – mondta.

– Ugye, a kilenc és háromnegyedik vágány is rajta van a táblán? – kérdeztem.

Nem vette a humoromat, én pedig nem vártam meg, hogy melegebb tájakra irányítson.

Ilyen kalandos módon kezdődött az utazásom, ami ennek ellentétéként hosszú és eseménytelen volt. Néztem a vonat ablakából az elsuhanó tájat, és közben az ügyön gondolkodtam. Egy helyi halász holttestét találták meg egy

használaton kívüli kompikötő sekély vizében. A boncolás eredménye szerint egy fejére mért ütés következtében halt meg. A gyilkos eszköz nem került elő, a helyi kollégák talán emiatt nem jutottak előre a megoldás tekintetében. Egyszerű gyilkosságnak tűnt, talán szerelemföltés, vagy valami személyes sérelem lehetett az oka. Viszont ott volt a körzeti megbízott jelentése a rejtélyes esetekről.

Gyökérpuszta egy álmos, de első ránézésre élhető határ menti kisvárosnak tűnt. Gondozott virágágyások, tiszta járdák, és forgalomtól mentes utak jellemezték. Úgy döntöttem, hogy először az itteni rendőrkapitányságot látogatom meg, elsősorban udvariasságból, másodsorban egy kis információ reményében. Kedves járókelők útbaigazításai alapján meg is találtam a nagy szocreál stílusú épületet, amelyben a kapitányág működött. Az ügyeletes irányba állított, és nem sokkal később már Virág Dezső őrnagy kapitányágvezető irodájában foglalhattam helyet.

– Szervusz! – köszöntött a pirospozsgás arcú, nagydarab, első látásra is szimpatikus őrnagy. – Nem baj, ha tegeződünk? Azt hiszem, én vagyok az idősebb.

Bemutatkoztam, hozzátéve, hogy szerintem is könnyebb tegeződve szidni egymást. Dezső elnevette magát.

– Remélem, nem zavarok nagyon – mondtam. – Tudom, senki sem szereti, ha belekotnyeleskednek az ügyeibe.

– Itt minden segítség jól jön. Melyik ügy érdekel egy fővárosi nyomozót annyira, hogy idejön hozzánk? – kérdezte.

– Van ez a sárközi gyilkossági ügy, a meggyilkolt halász esete, azzal a sok furcsa felhanggal – mondtam. – Erről szeretnék többet megtudni.

– Igen, emlékszem rá – komolyodott el az őrnagy. – Egy

halász holttestét találta meg egy horgász a kompkikötő mellett. Elég csúnya fejsérülést szenvedett, és a boncolás eredménye szerint egy súlyos fémtárggyal ütötték le. Először balesetnek gondoltuk, de a laboreredmények és a boncmester véleménye szerint a tárgy, amivel a halálos ütést mérték az áldozatra, egy csáklya lehetett, amivel a helyiek a csónakjaikat hajtják. Csáklyába meg nem igen esik bele emberfia, ezért gyilkosságként kezeljük az ügyet. Eddig jutottunk. Nem találtuk meg a gyilkos eszközt és még gyanúsítottunk sincs.

– És mi van a kísértettörténettel, amit a jelentésben olvastam? – kérdeztem meg tőle.

– Azzal végleg nem tudok mit kezdeni – mondta. – Ismerem a körzeti megbízottat, józan, értelmes embernek tartom, aki két lábbal áll a földön, mégis hisz ezekben a csacschaságokban. A végén erről a történetről is kiderül majd, csak a Pista bácsi volt, aki részegen garázdálkodott. Bár ebben az esetben van egy hulla is.

– Tudnál nekem segíteni abban, hogy szállást találjak Sárközön? Szeretnék körbenézni – mondtam.

– El is viszlek oda, és kicsit körbevezetlek, nehogy eltévedj abban a különös világban – mosolygott. Igaz, a mosolya nem volt túl őszinte és megnyugtató.

Harmadik fejezet

Dezső szolgálati autója egy ütött-kopott Lada Niva volt. Megtudtam, hogy Dezsőnek nagy nehezen sikerült csak megmentenie a járgányt a selejtezésről, de ahová megyünk, ott sokkal inkább használható, mint a jelenlegi autója. Közel húsz kilométert tehattünk meg a várostól, néhány hídon átzötyögve a megszokott rettenetes állapotú utakon, mikor feltűnt a fák között egy templom tornya.

– Az már ott Sárköz – közölte velem, és egy kavicsos útra kormányozta a Ladát. Jobb oldalon egy nádas szegélyezte folyócska szeszélyes vize kavargott, balról egy tágas mező fűvét lengette a szél.

– Most a leendő szállásodra viszlek, utána majd kicsit körbenézünk a környéken – mondta kicsit dadogva a remeknek éppen nem mondható út okozta döccenések következményeképp. Most már értettem miért ezt az autót választotta az útra.

Néhány perc elteltével egy takaros kis parasztházhoz értünk, minden ablakpárkányt színpompás virágok díszítettek. A patyolatfehér épületet gondozott kert vette körül, ez roppant megnyugtató látványt nyújtott a környező erdő ölelésében. Miután megálltunk a ház mellett, egy mosolygós arcú középkorú nő jött felénk a ház melletti kis veteményből, miközben otthonkájába törölgette a földes kezét.

– Dezső! – kiáltott fel. – Rég jártál mifelénk!

– Tudod, hogy jövök, ha tudok, de a munka nem midig engedi – mondta Dezső, aztán felém fordult. – Ő Rózsika, a húgom. Nála fogsz lakni addig, amíg itt leszel. Rózsa, hadd

mutassam be a fővárosból érkezett kollégámat, Tenkes Hubát. Pár napig itt fog dolgozni, és szállást ígértem neki, azt viszont már nem bírnám elviselni, hogy a panzióban lakjon. Nem nagy gond ugye?

– Dehogy gond! Nagyon örülök neki! – csapta össze a kezét az asszony.

Szabadkoztam volna, hogy nem akarok a terhére lenni, és nem így gondoltam, amikor segítséget kértem, de az asszony arcán olyan őszinte öröm ragyogott, hogy a világ legtermészetesebb dolgának tartottam, hogy itt fogok megszállni. Rózsa sürgött-forgott, minden áron meg akart etetni. Annyiban maradtunk, hogy majd egy kis vacsorát elfogadok. Rögtön a szívembe zártam az asszonyt, olyan kedves volt, és oly őszinte. Bevezetett egy makulátlanul tiszta, egyszerűen berendezett szobába és közölte, hogy ez lesz a rezidenciám. Ott is hagyott, hogy berendezkedjek. Ledobtam a táskámat az ágyra. Ezenkívül volt ott egy kétajtós szekrény, egy fésülködőasztal és nagy meglepetésemre egy íróasztal székkal, valamint egy roppant kényelmesnek tűnő fotel. Valószínűleg Dezső szokott itt aludni, ha idehozta a sorsa. Elhúztam a függönyt és kinéztem az ablakon. Hihetetlenül szép volt a kilátás. A távolban a holtág vize csillogott a füzek ölelésében. A ház körüli virágágyásokat egy mező zárta keretbe. El tudtam volna itt képzelni nyugdíjas éveimet. Kipakoltam a ruháimat, majd zsebre vágtam a bicskámat és visszamentem a konyhába.

– Indulhatunk? – kérdezte Dezső.

– Munkára fel! – válaszoltam.

Kellemesnek mondható nyári délután volt, Dezső a Nivában mégis bekapcsolta a kétkaros klímát, ami annyit jelentett, hogy letekerte a két első ablakot és elindultunk.

A már ismerős kavicsos úton kihajtva jobbra fordultunk és egy kis hídon átgurulva beértünk Sárközre. A kanyargós út két oldalán kádárkockák sorakoztak, emlékeztetve a közelmúlt vidéki építészeti stílusára. A templom mellett lefordultunk egy kavicsos útra, aminek a végén töltés magasodott. Dezső felhívta a figyelmemet egy tornácos épületre, melynek falán cégér gyanánt egy traktorgumi fityegett: Öregkocsma. Azt mondta, itt juthatok hozzá minden engem érdeklő információhoz, lévén ez a falu társasági központja.

– Itt egyszerű emberek élnek – mondta. – A szórakozásuk kimerül abban, hogy esténként kártyáznak vagy tekéznak. Van egy faluház is, de oda csak a kölykök mennek csocsózni, vagy csajozni. Az én családom is innen származik. Ismerem ezeket az embereket, még ha nem is élek közöttük sok éve.

A Niva közben felkapaszkodott velünk a töltés oldalán, majd lecsusszant a másik felén. Mintha mesevilágba csöppentem volna. Enyhén sáros út kanyargott a föléje nehezedő fák lombjai alatt. A sötétség úgy belepett minket, mintha beesteledett volna. Az elmúlás szagával terhes párás levegő csapott az arcomba. Az ártéri erdőből kiérve egy kőzárást pillantottam meg, a kanyargó holtágon át kanyargott. Dezső áthajtott a záráson, majd egy kavicsos úton a kaszálók közé fordította a kocsit.

– Ez a Nyáras sziget – mondta. – Rengeteg hasonló van itt a holtágban, de ez a legnagyobb. Néhánynak van neve is, de a legtöbb csak egy darab föld. Hatalmas terület ez, és szinte lakatlan. Csak a szigetről-szigetre marhát úsztató pásztorok meg a halászok igazodnak el benne.

– Szinte hihetetlen, hogy ilyesmi létezhet a XXI. században – jegyeztem meg.

– És még mennyi más, amit eddig nem láttál! – somolygott Dezső.

Megálltunk egy nagyobb kiterjedésű vízfelület mellett. Kiszálltam az autóból és nagyot szippantottam a friss levegőből. A széles folyó, ami előttünk hömpölygött, egyszerre volt fenséges és félelmetes.

– Íme, az Öreg – mondta Dezső. – Így hívják az itteniek, belőle származik itt minden. A holtágak, a szigetek és az élet.

Megindult a part felé, és megállt egy félig elsüllyedt építmény mellett. Lassan követtem, mert a part csúszós volt és nem akartam mindjárt farféken megtisztelni az Öreget.

– Itt találták meg a holttestet – mondta, és a vízbe rogyant építmény mellé, a sárba mutatott. – Ez volt valaha a kompikötő. Hosszú évek óta nem használják, ezért ilyen pocsek a kinézete. Látod, teljes egészében fából ácsolták. Ezért is gyanítjuk, hogy gyilkosság történt és nem baleset. Sajnos sokkal többet nem tudok. Utána kellene néznom, de javaslom, beszélj majd a körzetissel. Jó ember, ő sokat segíthet.

– Mindenképpen szándékomban áll – mondtam.

Az épületen és a mellette lévő móló szerkezetén nem fedeztem fel semmilyen fémalkatrészt. A fa is eléggé korhadt volt, szinte mállott, ahol a víz elérte. Az örvény lassan vészjóslóan örvénylett. Szakasztott olyan volt, mint valami baljós üzenet.

Negyedik fejezet

Szállásomra visszafelé tartva nem sok szó esett közöttünk. Valószínűleg Dezsőre is, mint rám, nyomasztóan hatott, hogy nemrég egy halott ember feküdt a sárban ott, ahol épp jártunk. Most is lenyűgözött az a vad, de mégis gyönyörű vidék, mint az ide úton. Mintha száz évet utaztam volna vissza az időben. Megegyeztünk abban, hogy továbbra is tartjuk egymással a kapcsolatot, ezért telefonszámot cseréltem Dezsővel, bár megjegyezte, hogy a térerő nem mindenhol kielégítő. Ez roppant mód megnyugtató. Tehát ha bajban vagyok csak magamra számíthatok.

Amikor megérkeztünk Rózsához, Dezső a munkájára hivatkozva nagy nehezen kimentette magát a hűga szeretetéből, majd az autójához menet megfordult.

– Aproposó! Mivel fogsz járni-kelni? – kérdezte. – Elég nagy távolságok vannak itt ahhoz, hogy gyalogolj mindenhová, bár a szigetek között vagy úszva, vagy csónakkal tudsz csak közlekedni. Tudsz egyáltalán úszni?

– Tudok, ne aggódj – mondtam –, és a lábam is jó.

– Van a kamarában egy Simson, még megboldogult férjemé volt. Dezső is azzal szokott itt legénykedni, úgyhogy jó lesz az neked is – mondta Rózsa. Teljesen természetesnek tűnt, hogy tegezésre váltott.

– Szim... micsoda? – kérdeztem meglepetten.

– Egy öreg robogó – mondta Dezső. – Olyan helyekre is eljutsz vele, ahová autóval nem.

– Remek! – mondtam, és arra gondoltam, hogy hányszor fogok vele pofára esni. Kölyök korom óta nem ültem motoron.